

Det är bara en halvtimme sedan någon – jag tror det var Robyn – sa att vi borde skriva ner allting, och det är bara tjugonio minuter sedan jag blev vald att göra det, och under de tjugonio minuterna har jag haft allesammans hängande över mig medan de stirrade på den tomma sidan och skrek idéer och råd till mig. Stick iväg med er! Jag kommer aldrig att få det här gjort. Jag har ingen aning om var jag ska börja, och jag kan inte koncentrera mig i det här oväsendet.

Okej, det var bättre. Jag sa till dem att lämna mig ifred och Homer stödde mig. Nu har de äntligen givit sig av och jag kan tänka klart igen.

Jag vet inte om jag kan göra det här. Det är lika bra att jag säger det med en gång. Jag vet varför de valde mig. Det är för att jag anses vara bäst på att skriva, men det här handlar om mer än att bara kunna skriva. Det finns saker och ting som kan ställa till det för mig nämligen. Sådana småsaker som känslöstämningar och sinnesrirelser, till exempel.

Men vi kommer till det senare. Kanske. Vi får vänta och se. Jag sitter på ett omkullfaller träd nere vid bäcken. Det är ett trevligt träd. Inte ett gammalt rutter som är till hälften uppätet av en massa tjocka, vita larver utan ett ungt med slät, rödaktig stam och blad som fortfarande är gröna. Det är svårt att säga varför det föll – det ser så friskt ut – men det växte kanske för

nära bäcken. Det är skönt här. Bäcken bildar en liten damm som inte är mer än tio gånger tre meter, men den är förvånansvärt djup – vattnet når oss till midjan i mitten. Det bildas hela tiden små krusningar på vattnet när insekterna snuddar vid ryan. Jag undrar var de sover, och när jag undrar om de blundar när de sover. Jag undrar vad de heter. Febrilt sysselsätta, anonyma, sömlösa insekter.

Om sanningen ska fram så skriver jag bara om dammen för att slippa göra det som det är meningen att jag ska göra. Det är precis som med Chris, han letar alltid efter ett sätt att komma ifrån saker som han inte vill göra. Det är inte så att jag försöker dra mig undan. Jag lovade att jag inte skulle göra det.

Jag hoppas att Chris inte har något emot att de valde mig istället för honom, för han är verkligen bra på att skriva. Han såg lite särad ut, lite avundsjuk, faktiskt. Men han var inte med från början, så det skulle inte ha funkar.

Jag antar att det är bäst att jag slutar med att bara låta munnen gå, biter ihop tänderna och sätter igång. Det finns bara ett sätt att göra det här på och det är att ta det i tur och ordning, i kronologisk ordning. Jag vet att det är viktigt för oss att skriva ner allesammans. Det var därför vi blev så entusiastiska när Robyn föreslog det. Det är fruktansvärt, fruktansvärt viktigt. Att skriva ner vad vi har gjort, ord för ord, att sätta det på pränt, är vårt sätt att bevisa för oss själva att vi menar något med det, att vi betyder något. Att det vi gjorde innebar en förändring. Jag vet inte hur stor men i alla fall en förändring. Att skriva ner det betyder att vi kanske blir ihågkomna. Och gudarna ska veta att det betyder mycket för oss. Ingen av oss vill sluta som en hög döda, obemärkta, okända vinnade ben, och värst av allt, utan att någon får veta eller inser vilka färvar vi har utsatt oss för.

Det får mig att tänka på att jag borde skriva det här som en historiebok, på ett mycket seriöst och formellt språk. Men jag